

N:o 46.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 maj 1889.
— — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående skyldighet för staten att i vissa fall bekosta hemförskaffning af svenskt fartygs befälhafvare och manskap.

(Lagutskottets utlåtande n:o 48.)

Till Konungen.

Den svenska sjöfartsnäringsen har, på sätt Riksdagen i skrifvelse den 14 maj 1888 inför Eders Kongl. Maj:t anført, under senare åren varit stadd i tillbakagående, hvadan det synes vara i hög grad önskligt, om någon lagstiftningsåtgärd kunde vidtagas till denna viktiga närings upphjelpande.

I sådant afseende har, bland annat, föreslagits, att den enligt gällande sjölag rederi åliggande skyldighet att bekosta manskaps hemförskaffning skulle i de fall, då fartyg gått förloradt eller efter inträffad sjöolycka förklarats ovärdigt att iståndsättas, öfvertagas af statsverket.

Den i Norge gällande Lov om Söfarten den 24 mars 1860 innehåller i 34 § det stadgande, att när norskt fartyg å utrikes ort förolyckas eller får sådan skada, att det icke kan iståndsättas, statskassan skall vid-

kännas kostnaderna för norskt manskaps hemsändande och för det understöd, som i anledning deraf blifver nödigt, samt att enahanda skyldighet åligger statskassan, när norskt fartyg uppbringas och prisdömes, så framt nemligen krigets utbrott icke var känt å den ort, hvarifrån fartyget senast gick till sjös. Hvad sålunda är stadgadt med hänsyn till manskap skall enligt Lov den 21 mars 1883 jemväl ega tillämpning i fråga om fartygs befälhafvare.

Med afseende å den konkurrens, hvarför den svenska rederinäringen från den norskas sida är utsatt, anser Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, högligen önskvärdt, att svenska staten uti ifrågavarande afseende emot svenska redare ikläder sig lika vidsträckta förpligtelser, som norska staten åtagit sig mot norska redare.

På grund häraf får Riksdagen anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke, på det att den svenska rederinäringen må i täflan med den norska varda i nedannämnda afseende likställd, i den svenska sjölagstiftningen bör införas bestämmelse, att, när svenskt fartyg å utrikes ort går förloradt eller får sådan skada, att det förklaras icke värdt att iståndsättas, statsverket skall vidkännas de kostnader, som äro förenade med befälhafvares och svenskt manskaps fortskaffande till fäderneslandet och underhåll under resan dit.

Stockholm den 8 maj 1889.

Med undersåtlig vördnad.
